

Sygn. akt VIII C 823/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 25 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 lutego 2021 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) S.A. w M.

przeciwko B. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 823/19

UZASADNIENIE

W dniu 29 listopada 2018 roku powód (...) S.A. w M., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanej B. G. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zasądzenie kwoty 3.231,82 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności z dnia 23 października 2018 r. oraz porozumienia do tej umowy z tego samego dnia, zawartych z pierwotnym wierzycielem - (...) spółka z o.o. w W.. Przedmiotowa wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną w dniu 13 kwietnia 2018 roku. Zgodnie z umową pozwana była zobowiązana do zwrotu pożyczki do dnia 13 maja 2018 r. Pozwana nie dotrzymała warunków umowy, nie zwróciła w powyższym terminie kwoty pożyczki, w związku z czym powód dochodzi zapłaty kwoty 3.231,32 zł, na którą składają się 3.050 zł tytułem kapitału, 132,19 zł tytułem odsetek umownych za opóźnienie naliczonych przez powoda od dnia wymagalności poszczególnych rat do dnia wyceny wierzytelności i 49,13 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie od dnia następującego po dniu wyceny wierzytelności do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa.

(pozew 3- 5)

W dniu 7 stycznia 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 6 v.)

Powyższy nakaz pozwana zaskarżyła sprzeciwem wnosząc o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu B. G. potwierdziła zawarcie umowy pożyczki, jednak podniosła zarzut niedozwoloności postanowień umownych nakładających na nią obowiązek zapłaty kosztów dodatkowych, które są niewspółmierne do otrzymanej kwoty.

(sprzeciw k. 7- 8)

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu.

(postanowienie k. 25)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u. strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko w sprawie twierdząc, że postanowienia umowy, również te dotyczące opłat administracyjnych, nie są abuzywne, a pozaodsetkowe koszty kredytu, w tym przypadku 750 zł, nie przekraczają maksymalnej kwoty, o której mowa w ustawie o kredycie konsumenckim, czyli 858,30 zł.

(pismo procesowe k. 68)

Również pozwana podtrzymała swoje stanowisko zarzucając ponownie abuzywność postanowieniom umowy pożyczki.

(pisma procesowe k. 77 i k. 85)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo już zmianie.

(protokół rozprawy k. 139)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 października 2018 roku (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) S.A. w M. zawarli Umowę Ramową Przelewu Wierzytelności. Zgodnie z § 1 pkt. 1 przedmiotem umowy było ustalenie zasad i warunków, w oparciu o które zawierane będą pomiędzy stronami umowy przeniesienia wierzytelności. W myśl § 2 pkt. 9 przelew wierzytelności ze skutkiem z art. 509 § 1 i 2 kc miał nastąpić pod warunkiem zawieszającym zapłaty przez cesjonariusza na rzecz cedenta pełnej ceny zgodnie z treścią porozumienia.

(umowa ramowa przelewu wierzytelności k. 39- 43)

Tego samego dnia (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) S.A. w M. zawarli Porozumienie nr 1 do Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności zgodnie, z którym cedent przelał na rzecz cesjonariusza kwotę pod warunkiem zawieszającym otrzymania pełnej ceny, wierzytelności określonej w załączniku do porozumienia. Zapłata ceny miała nastąpić jednorazowo w terminie 14 dni od daty podpisania umowy. Przedmiotem umowy cesji była również wierzytelność przysługująca wobec B. G. z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 13 kwietnia 2018 r. w kwocie 3.182,19 zł.

(porozumienie k. 53, załącznik do umowy przelewu wierzytelności k. 54- 56)

W dniu 12 kwietnia 2018 r. B. G. przelała na rachunek (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 750 zł tytułem akceptacji warunków umowy pożyczki refinansującej tleno. W dniu 13 kwietnia 2018 r. (...) spółka z o.o. w W. przelał kwotę 3.125 zł tytułem spłaty pożyczki.

(potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k. 62 v. i 63)

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikająca z zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 13 kwietnia 2018 roku umowy pożyczki w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał bowiem, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od pierwotnego wierzyciela.

W myśl dyspozycji art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z § 2 pkt. 9 zawartej w dniu 23 października 2018 roku Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności, której przedmiotem było ustalenie zasad i warunków, w oparciu o które zawierane będą pomiędzy stronami, czyli (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) S.A. w M., umowy cesji, przelew wierzytelności ze skutkiem z art. 509 § 1 i 2 kc miał nastąpić pod warunkiem zawieszającym zapłaty przez cesjonariusza na rzecz cedenta pełnej ceny zgodnie z treścią porozumienia. Identyczne postanowienie zostało umieszczone w zawartym tego samego dnia pomiędzy pierwotnym wierzycielem, a powodem Porozumieniu nr 1 do Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności zgodnie, z którym cedent przelał na rzecz cesjonariusza kwotę pod warunkiem zawieszającym otrzymania pełnej ceny, wierzytelności określone w załączniku do porozumienia. Zapłata ceny miała nastąpić jednorazowo w terminie 14 dni od daty podpisania umowy. Pomimo tak ukształtowanej przez powoda treści Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności oraz zawartego do niej Porozumienia nr 1, powód nie przedstawił dowodu zapłaty ceny za wierzytelności objęte tym porozumieniem, w tym wierzytelności przysługującej wobec pozwanej. Skoro umowa przelewu wierzytelności z dnia 23 października 2018 r. pt. Porozumienie nr 1 została zawarta pod warunkiem zawieszającym uiszczenia jednorazowo ceny w terminie 14 dni od daty podpisania umowy, do wykazania skutecznego nabycia wierzytelności przysługującej wobec pozwanej, poza Umową Ramową Przelewu Wierzytelności i Porozumieniem nr 1, konieczne było przedstawienie przed powoda dowodu uiszczenia ceny. (...) S.A. w M. nie przedstawiło dowodu uiszczenia ceny za wierzytelności objęte Porozumieniem nr 1, Sąd uznał, że powód nie wykazał swojej legitymacji do wytoczenia przedmiotowego powództwa.

Wątpliwości Sądu budzi również możliwość jednoznacznego przyjęcia, że przedmiotem Porozumienia nr 1 była wierzytelność przysługująca wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki objętej przedmiotowym powództwem. Co prawda w załączniku wskazano, że przedmiotem cesji jest wierzytelność przysługująca wobec B. G. z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 13 kwietnia 2018 r. w kwocie 3.182,19 zł. Jednak ani w uzasadnieniu pozwu, ani w innych pismach procesowych, strona powodowa nie wskazała nr umowy pożyczki z tytułu której domaga się zapłaty w niniejszym postępowaniu.

Nawet gdyby dokonać odmiennej oceny w zakresie legitymacji procesowej czynnej, powództwo podlegałoby oddaleniu z uwagi na nieudowodnienie jego wysokości. Na wstępie czynionych w niniejszej sprawie rozważań przypomnieć należy, iż w myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego

nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W niniejszej sprawie to zatem powód powinien wykazać, iż pozwaną łączyła z pierwotnym wierzycielem umowa pożyczki przenosząca określoną wartość, której to powinności nie sprostął. W ocenie Sądu powód wykazał, iż B. G. była stroną umowy pożyczki z dnia 13 kwietnia 2018 roku przedstawiając dowód przelania przez pozwaną na rachunek pierwotnego wierzyciela kwoty 750 zł tytułem akceptacji warunków umowy pożyczki refinansującej tleno, ale tylko dlatego, że pozwana potwierdziła zawarcie powyższej umowy. Natomiast zaoferowane przez stronę powodową dowody z dokumentów w postaci Umowy określającej warunki udzielania pożyczek gotówkowych zawartej w dniu 13 kwietnia 2018 r. i 3 potwierdzeń przelewów, nie wskazują na warunki udzielonej pożyczki, co jest o tyle istotne, że pozwana podniosła zarzuty niedozwoloności postanowień umownych przewidujących pozaodsetkowe koszty procesu. Jak wskazuje sam tytuł umowy z dnia 13 kwietnia 2018 r. określała ona warunki udzielania pożyczek gotówkowych w ogóle, a nie konkretnej umowy zawartej pomiędzy pozwaną, a pierwotnym wierzycielem. Z przedstawionych przez powoda potwierdzeń przelewów można się jedynie domyślać, że w dniu 12 kwietnia 2018 r. B. G. przelała kwotę 750 zł na rzecz pierwotnego wierzyciela, akceptując warunki umowy pożyczki refinansującej, w następstwie czego w dniu 13 kwietnia 2018 r. (...) spółka z o.o. w W. przelał kwotę 3.125 zł tytułem spłaty pożyczki. Zdaniem Sądu analizowane dowody z dokumentów są zbyt skąpe i lakoniczne, aby ustalić warunki umowy pożyczki łączącej pozwaną z pierwotnym wierzycielem. Można zauważyć, że strona powodowa nie zadała sobie nawet trudu, aby w uzasadnieniu pozwu lub jednego z wniesionych pism procesowych wytłumaczyć jaki był mechanizm zawarcia i warunki umowy pożyczki z dnia 13 kwietnia 2018 r.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok oddalił powództwo w całości.